Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
N. WAHL
представено на 26 октомври 2016 година[1]

Дело C-679/15

Ultra-Brag AG
срещу
Hauptzollamt Lörrach

(Преюдициално запитване, отправено от Finanzgericht Baden-Württemberg (Финансов съд Баден-Вюртемберг, Германия)

„Митнически кодекс на Общността — Член 202, параграф 3 — Член 212а — Митническо задължение, възникнало при неправомерно въвеждане на стоки — Понятие за длъжник — Служител на юридическо лице, отговорен за неправомерното въвеждане на стоки — Отговорност на работодателя за действия и знание на негов служител“

1. До каква степен работодател е отговорен за митническо задължение, породено в резултат на нарушаване на митническите задължения от страна на негов служител при изпълнение на възложените му задачи? Това е въпросът, който Съдът трябва да разреши по настоящото производство по преюдициално запитване.

2. Преюдициалното запитване от Finanzgericht Baden-Württemberg (Финансов съд Баден-Вюртемберг, Германия) се отнася до правилното тълкуване на термина „длъжник“, както е определен в член 202, параграф 3, първо и второ тире от Регламент (ЕИО) № 2913/92[2], и по-конкретно до параметрите на отговорността на юридическите лица за поведението на служителите им. Запитващата юрисдикция иска да се установи също дали понятието „видима небрежност“ по смисъла на член 212а от Митническия кодекс обхваща и евентуалната небрежност на служител.

I – **Правна уредба**

3. Член 38, параграф 1 от Митническия кодекс гласи:

„Стоките, въведени на митническата територия на Общността, трябва да бъдат незабавно превозени от въвеждащото ги лице, като се следва маршрутът, определен от митническите органи, и съгласно разпорежданията на тези органи:

а) до съответното митническото учреждение, определено от митническите органи, или до друго място, определено или одобрено от митническите органи;

1 — Език на оригиналния текст: английски.

2 — Регламент от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, 1992 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58), след измененията и в редакцията му в сила към момента на настъпване на фактите, тоест към май 2010 г. (наричан по-нататък „Митническият кодекс“).

[…]“.

4. Член 40 от Митническия кодекс предвижда:

„Стоките, които влизат в митническата територия на Общността, се представят от лицето, което ги въвежда в тази територия или, ако е подходящо, от лицето, което поема отговорността за превозването на стоките след влизането им, с изключение на стоките, превозвани на транспортно средство, което само преминава през териториалните води или въздушното пространство на митническата територия на Общността без спирка вътре в тази територия. Лицето, представящо стоките, прави позоваване на митническия манифест или на митническата декларация, подадена преди това по отношение на стоките“.

5. Съгласно член 185, параграф 1 от посочения кодекс:

„Общностни стоки, които след като са били изнесени извън митническата територия на Общността, бъдат отново въведени в нея и допуснати за свободно обращение в рамките на срок от три години, се освобождават от вносни сборове по искане на заинтересуваното лице.

[…]“.

6. Член 202 от Митническия кодекс предвижда:

„1. Вносно митническо задължение възниква при:

а) неправомерно въвеждане на митническата територия на Общността на стоки, подлежащи на облагане с вносни сборове; или

[…]

По смисъла на този член неправомерно въвеждане е всяко въвеждане при нарушаване на членове 38—41 […]

3. Длъжникът е:

— лицето, извършило неправомерното въвеждане на стоките,

— лицата, участвали в неправомерното въвеждане на стоките, които са знаели или според обстоятелствата е трябвало да знаят, че въвеждането е неправомерно, и

— лицата, придобили или задържали стоките, които са знаели или според обстоятелствата е трябвало да знаят към момента на придобиване или получаване на стоките, че те са въведени неправомерно“.

7. Член 212а от Митническия кодекс предвижда:

„Когато митническите правила предвиждат по-благоприятно тарифно третиране на дадена стока поради естеството или специфичното ѝ предназначение, нулеви ставки на митата или пълно или частично освобождаване от вносни или износни митни сборове по силата на членове 21, 82, 145 или от 184 до 187, това по-благоприятно третиране, нулевите ставки на митата или освобождаването от митни сборове се прилагат също така и в случаите на възникване на митническо задължение по силата на членове от 202 до 205, 210 или 211, когато поведението на заинтересуваното лице не предполага нито измамливи действия, нито видима небрежност, и когато последното представи доказателства, че са налице останалите условия за прилагане на по-благоприятно третиране, нулеви ставки на митата или освобождаване от митни сборове“.

II – **Факти, производство и преюдициални въпроси**

8. Жалбоподателят в главното производство, Ultra-Brag AG, е установено в Швейцария логистично дружество, което предлага по-специално транспортни услуги в европейските вътрешни води.

9. На 25 май 2010 г. Ultra-Brag изнася от митническата територия на ЕС и внася в Швейцария два трансформатора, всеки снабден с по две намотки, които превозва по вътрешните водни пътища с кораба MS Aargau.

10. Същия ден Ultra-Brag е информирано, че един от корабите му, който на следващия ден в 11,00 ч. трябва да натовари в Страсбург (Франция) тежаща 301 t турбина за превоз до Антверпен (Белгия), е претърпял техническа повреда и по тази причина не е на разположение за осъществяване на транспорта. И за двата превоза е отговарял L, който е специалист по превоза на тежки товари и работи при жалбоподателя като „key account manager“. Докато търси друг кораб, L обмисля също възможността MS Aargau да поеме транспорта, като за целта остави единия все още неразтоварен трансформатор и двете му намотки на борда и ги транспортира до Страсбург, където да натовари турбината. Ако L изберял този ход на действие, както турбината, така и трансформаторът трябвало да бъдат превозени обратно до Швейцария, където трансформаторът и съответните намотки да бъдат разтоварени. Впоследствие MS Aargau трябвало да транспортира турбината до Антверпен.

11. L се свързва с компетентните швейцарски митнически органи, за да се осведоми за митническото оформяне на такъв междинен транспорт. Швейцарските органи заявяват, че от тяхна гледна точка краткосрочният експорт в Съюза не поставял проблем, но че компетентните германски митнически органи (в този случай Zollamt Weil am Rhein-Schusterinsel, митническо бюро Weil am Rhein-Schusterinsel) трябвало също да бъдат уведомени за планирания транспорт [3]. По пътя към посоченото митническо бюро обаче колата на L претърпява повреда и в резултат на това на компетентните германски митнически органи не е дадена никаква информация.

12. Търсенето на друг кораб от страна на L остава неуспешно и още същата вечер, след края на работното време на митническо бюро Weil am Rhein-Schusterinsel, за да може да бъде спазен определеният график за натоварване в Страсбург, L дава указание на също работещия при Ultra-Brag капитан на MS Aargau да отпътува за Страсбург и да докара турбината, с трансформаторите и намотките на борда. При пресичане на границата между Швейцария и Германия не е извършено представяне на трансформатора и намотките пред митническите органи.

13. На следващия ден, 26 май 2010 г., L се свързва с компетентните германски митнически органи и ги информира за обратния внос на трансформатора и съответните му намотки.

14. На 27 май 2010 г. MS Aargau се връща в рейнското пристанище на Базел (Швейцария), за да разтовари трансформатора и двете намотки. На този етап германските митнически органи извършват проверка и установяват наличието на тези стоки на борда на кораба.

15. С акт за установяване на вносно митническо задължение от 9 август 2010 г. ответникът в главното производство, Hauptzollamt Lörrach (Главна митническа служба Льорах, Германия), установява митническо задължение на Ultra-Brag за трансформатора и двете намотки в размер на 122 470,07 EUR.

3 — В Базел, както е обяснено от запитващата юрисдикция, съществува тринационален митнически пункт, създаден с цел улесняване на процедурите по митническо освобождаване при превозите по водните пътища на река Рейн. Със създаването му обаче не се прехвърлят задачи, които са в компетентността на една от националните данъчни администрации, на органите на друга държава.

16. След отхвърлянето на подаденото по административен ред възражение срещу акта за установяване на вносно митническо задължение Ultra-Brag обжалва акта по съдебен ред пред запитващата юрисдикция, като твърди, че той е незаконосъобразен, тъй като били налице условията за освобождаване по силата на член 212a от Митническия кодекс. Ultra-Brag твърди също, че не действало с видима небрежност, като възложило отговорността за превоза на стоките на своя служител L. L също не можел да бъде упрекнат в видима небрежност.

17. Тъй като има съмнения дали работодател може да бъде длъжник по смисъла на член 202, параграф 3, първо или второ тире и дали понятието „видима небрежност“ по смисъла на член 212a от Митническия кодекс обхваща и евентуалната небрежност на служител, Finanzgericht Baden-Württemberg (Финансов съд Баден-Вюртемберг) решава да спре производството и да постави на Съда следните три преюдициални въпроса:

„1) Следва ли член 202, параграф 3, първо тире от [Митническия кодекс] да се тълкува в смисъл, че юридическо лице става длъжник по митническо задължение съгласно член 202, параграф 3, първо тире от [Митническия кодекс], когато негов служител, който не е законният му представител, действайки в рамките на правомощията си, е извършил неправомерно въвеждане?

2) При отрицателен отговор на първия въпрос:

Следва ли член 202, параграф 3, второ тире от Митническия кодекс да се тълкува в смисъл, че:

а) юридическо лице участва в неправомерно въвеждане (дори) когато негов служител, който не е законният му представител, действайки в рамките на правомощията си, е взел участие в това неправомерно въвеждане, и

б) преценката, че субективният признак на състава — „които са знаели или според обстоятелствата е трябвало да знаят“ — е изпълнен по отношение на юридически лица, участвали в неправомерно въвеждане, следва да се извърши по отношение на физическото лице, на което е била възложена операцията, включително когато то не е законният представител на юридическото лице?

3) При утвърдителен отговор на първия или на втория въпрос:

Следва ли член 212a от Митническия кодекс да се тълкува в смисъл, че преценката дали поведението на участник в неправомерно въвеждане предполага измамливи действия или видима небрежност, в случая на юридическо лице следва да се основава единствено на поведението на юридическото лице или на неговите органи, или следва да се основава на поведението на нает от него физическо лице, на което е възложено да извърши тази операция в рамките на поверените му функции?“.

18. Комисията представя писмено становище. В съответствие с член 76, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда съдебно заседание не е проведено.

III – **Анализ**

A – *Уводни бележки относно възникването на митническо задължение*

19. При нормални обстоятелства вносно митническо задължение възниква при „митническо освобождаване“ или, използвайки формулировката на член 201, параграф 1, буква а) от Митническия кодекс, когато стока, подлежаща на облагане с вносни сборове, се допуска за свободно обращение. Съгласно член 201, параграфи 2 и 3 от Митническия кодекс възникването на митническото задължение е свързано с приемането на съответната митническа декларация и за длъжник се счита декларантът [4], а при косвено представителство [5] — лицето, за чиято сметка се попълва митническата декларация.

20. При неспазване на правилата на митническите режими възникването на митническото задължение се свързва вместо това с нарушението на митническите задължения и се урежда от членове 202—205 от Митническия кодекс. В случая по главното производство трансформатор и две намотки са въведени на митническата територия на ЕС, но не са били превозени или представени пред компетентните митнически власти, тоест в случая пред митническото бюро Weil am Rhein-Schusterinsel, както се изисква по членове 38 и 40 от Митническия кодекс. В резултат от това е възникнало вносно митническо задължение за „неправомерното въвеждане“ на стоките в митническата територия на ЕС а съгласно член 202, параграф 1, буква а) от Митническия кодекс.

21. Когато стоки, подлежащи на облагане с митни сборове, са въведени неправомерно на митническата територия на ЕС, член 202, параграф 3, първо, второ и трето тире от Митническия кодекс определя три потенциални категории длъжници по митническото задължение [6], а именно i) лицето, извършило неправомерното въвеждане на стоките, ii) лицата, участващи в неправомерното въвеждане на стоките, които са знаели или според обстоятелствата е трябвало да знаят, че въвеждането е неправомерно, и iii) лицата, придобили или задържали стоките, които са знаели или според обстоятелствата е трябвало да знаят към момента на придобиване или получаване на стоките, че те са въведени неправомерно.

22. Би могло да се каже, че в известен смисъл трите тирета на член 202, параграф 3 от Митническия кодекс установяват поредност, която показва определена градация в „намесата“ на лицето, считано за длъжник поради неговото участие в неправомерното въвеждане на стоки в митническата територия на ЕС. Докато първото тире определя лицето, извършило неправомерното въвеждане, тоест лицето, което по принцип е трябвало да осъществи действията по митническо оформяне и да изпълни задълженията на подаващото митническа декларация лице, във второто и третото тире се посочват лицата, които, макар да не „отговарят“ за действията по митническо оформяне съгласно разпоредбите на Митническия кодекс, все пак са взели участие или преди, или непосредствено след неправомерното въвеждане [7]. Докато отговорността на длъжника по първото тире е обективна, второто и третото тире съдържат субективен признак, така че само лицата, които са знаели или според обстоятелствата е трябвало да знаят, че въвеждането е неправомерно, се квалифицират като длъжници.

4 — Понятието „декларатор“ е определено в член 4, точка 18 от Митническия кодекс като лицето, което извършва митническото деклариране от свое, име или лицето, от чието име се извършва митническото деклариране.

5 — Понятието за „косвено представителство“ е определено в член 5, параграф 2, второ тире от Митническия кодекс и се отнася до представител, който действа от свое име, но за сметка на друго лице.

6 — Когато за едно митническо задължение има повече длъжници, съгласно член 213 от Митническия кодекс те са солидарно отговорни за неговото заплащане.

7 — Заключение на генералния адвокат Cruz Villalón по дело Jestel (C-454/10, EU:C:2011:488, т. 36).

Б – *По първия преюдициален въпрос*

23. С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи кога едно юридическо лице се счита за длъжник по митническото задължение по смисъла на член 202, параграф 3, първо тире от Митническия кодекс, тоест за лице, извършило неправомерното въвеждане на стоките на митническата територия на ЕС. По-конкретно, запитващата юрисдикция иска да се установи дали възниква отговорност за дружеството, когато негов служител, който не е законният му представител [8], действайки в рамките на правомощията си, е извършил неправомерното въвеждане. По-нататък ще обясня защо по-принцип трябва да се отговори утвърдително на този въпрос.

24. В самото начало следва да отбележа, че член 202, параграф 3, първо тире от Митническия кодекс се отнася до „лицето“, извършило въвеждането на стоките, без да установява дали става въпрос за физическо или за юридическо лице. Все пак от член 4, точка 1 от Митническия кодекс следва, че терминът „лице“ означава както физическо, така и юридическо лице. Освен това Съдът е потвърдил, че работодател може да стане длъжник по митническо задължение по първото тире (било то самостоятелно или солидарно със своя служител), ако може да се приеме, че „с поведението си именно той е предизвикал неправомерното въвеждане на стоката“ [9], или, казано по друг начин, ако „той сам е въвел стоката неправомерно“ [10]. От това стигам до извода, че като юридическо лице Ultra-Brag по-принцип може да стане длъжник по член 202, параграф 3, първо тире от Митническия кодекс [11].

25. Остава все пак въпросът: при какви обстоятелства възниква тази отговорност?

26. Запитващата юрисдикция счита, че юридическо лице може да стане длъжник по митническо задължение съгласно член 202, параграф 3, първо тире от Митническия кодекс или ако превозва сам стоките (чрез законните си представители), или ако неправомерното въвеждане „е непосредствен резултат от поведението на работодателя“. Тъй като според запитващата юрисдикция не можело да се приеме, че Ultra-Brag е превозвало само стоките [12], отговорността му по член 202, параграф 3, първо тире от Митническия кодекс зависела от това дали е достатъчно неправомерното въвеждане на стоката в Съюза да е пряк резултат от поведението на някой от служителите му, в случая L, който е отговарял за превоза и е дал указание на капитана на кораба да отпътува за Страсбург, или само поведението на законните му представители може да се взема предвид при установяване на отговорността.

27. Комисията счита, че за да се ангажира отговорността по член 202, параграф 3, първо тире от Митническия кодекс на работодател, който е юридическо лице, било достатъчно служителят, който на практика е въвел стоките в митническата територия на ЕС, в случая това е капитанът на кораба, да е направил това в изпълнение на възложените му задачи и/или в рамките на правомощията си и чрез използване на превозно средство, собственост на работодателя.

28. По-долу ще представя моето мнение по въпроса.

8 — Запитващата юрисдикция говори за органите на дружеството, на немски език „Organe“.

9 — Решения от 23 септември 2004 г., Spedition Ulustrans (C-414/02, EU:C:2004:551, т. 26) и от 3 март 2005 г., Papismedov и др. (C-195/03, EU:C:2005:131, т. 39).

10 — Решение от 23 септември 2004 г., Spedition Ulustrans (C-414/02, EU:C:2004:551, т. 29).

11 — Вж. също *Gormley*, L. EU Law of Free Movement of Goods and Customs Union. Oxford University Press, Oxford, 2009, стр. 335 в бележка под линия 40.

12 — Запитващата юрисдикция приема, че стоките са превозвани на MS Aargau по нареждане на Ultra-Brag, но като се има предвид обстоятелството, че капитанът на MS Aargau е просто служител на Ultra-Brag (а не законен представител), запитващата юрисдикция прави извода, че Ultra-Brag не може да се счита за превозващо само стоката.

29. В самото начало трябва да се припомни отново диференцирането между различните категории длъжници по митническо задължение, определени в член 202, параграф 3 от Митническия кодекс (вж. по-горе в точки 21 и 22). По първото тире длъжник е лицето, *което извършва неправомерното въвеждане на стоките* на митническата територия на ЕС, тоест лицето, което на практика е въвело стоките и е трябвало да ги представи пред компетентните митнически органи [13]. Безспорно е, че в случая по главното производство това лице е капитанът на кораба. Следователно въпросът, който е от значение тук, е дали Ultra-Brag носи отговорност за *неговото* поведение.

30. Според мен би следвало да се изключи възможността при установяване на отговорността по член 202, параграф 3, първо тире от Митническия кодекс да се взема предвид само поведението на законните представители. Както изтъква Комисията, подобно тълкуване би било в разрез с целта на тази разпоредба, а именно да определи широко лицата, които могат да бъдат признати за длъжници по митническото задължение [14]. Нещо повече, то би довело до положение, при което всяко дружество, надвишаващо определен размер, може да избегне отговорността по това първо тире, тъй като е малко вероятно в голямо дружество законните представители, обикновено директори или други членове на управителните органи, да управляват сами корабите или превозните му средства. Накрая, подобно тълкуване не се подкрепя и от практиката на Съда, в която ясно се уточнява, че работодател може да бъде длъжник, самостоятелно или солидарно със *служителя* си, съгласно член 202, параграф 3, първо тире от Митническия кодекс [15].

31. В същия ред на мисли, това дали указанието към капитана, довело до неправомерното въвеждане на трансформатора и двете намотки в митническата територия на ЕС, е дадено от законен представител на Ultra-Brag, не е определящо за установяване на отговорността на последното. Според мен е достатъчно служителят L да е бил компетентен да даде такова указание, а капитанът на кораба — да го изпълни. В това отношение в акта за преюдициално запитване ясно е посочено, че L е служител в отдела за износ на дружеството, който отговаря за разглеждания превоз, и че капитанът получавал при всеки случай конкретни указания за действие за всеки предстоящ превоз или от митнически служител, или от служител на ръководения от L отдел. Впрочем, въпреки че е задача на запитващата юрисдикция да провери фактите, нищо в представената на Съда информация не показва, че L е действал извън рамките на правомощията си, когато е дал указание на капитана на MS Aargau да извърши конкретния превоз, нито пък че капитанът на кораба не е трябвало да изпълнява указанието на L.

32. Досега Съдът дава само отрицателно определение на отговорността на работодателите по член 202, параграф 3, първо тире от Митническия кодекс. В това отношение Съдът подчертава, че подобна отговорност не може да се поражда автоматично, тъй като това би обезсмислило разпоредбите на член 202, параграф 3, второ и трето тире [16]. Той допълва, че фактът, че „служителят е действал в изпълнение на възложените му от работодателя задачи“, не е достатъчен, за да се установи такава отговорност [17].

13 — Решение от 4 март 2004 г., Viluckas and Jonusas (C-238/02 и C-246/02, EU:C:2004:126, т. 29) и заключение на генералния адвокат Cruz Villalón по дело Jestel (C-454/10, EU:C:2011:488, т. 36). Вж. също решения от 23 септември 2004 г., Spedition Ulustrans (C-414/02, EU:C:2004:551, т. 26) и от 3 март 2005 г., Papismedov и др. (C-195/03, EU:C:2005:131, т. 39).

14 — Решения от 23 септември 2004 г., Spedition Ulustrans (C-414/02, EU:C:2004:551, т. 25) и от 3 март 2005 г., Papismedov и др. (C-195/03, EU:C:2005:131, т. 38).

15 — Решение от 23 септември 2004 г., Spedition Ulustrans (C-414/02, EU:C:2004:551, т. 29).

16 — Решение от 23 септември 2004 г., Spedition Ulustrans (C-414/02, EU:C:2004:551, т. 40).

17 — Решение от 23 септември 2004 г., Spedition Ulustrans (C-414/02, EU:C:2004:551, т. 42).

33. В конкретния случай капитанът на MS Aargau, който е служител на Ultra-Brag, е превозвал трансформатора и двете намотки по нареждане на Ultra-Brag на кораб, стопанисван от Ultra-Brag и по указания на друг служител на Ultra-Brag, отговарящ за тези стоки. Според мен това е достатъчно, за да може един работодател като Ultra-Brag да се счита за длъжник по митническото задължение съгласно член 202, параграф 3, първо тире от Митническия кодекс.

34. Тук ще разясня как заключението ми съответства на съображенията на Съда, посочени в точка 32 по-горе.

35. Първо, фактът че трябва да съществува предел на отговорността на работодателя за действията на неговите служители, не се нуждае от допълнителни разяснения. По настоящото дело не е необходимо да се определят точните граници на тази отговорност. Достатъчно е само да се отбележи, че ако служител действа извън рамките на възложените му задачи, като например не изпълнява нареждания или указания, работодателят може да избегне отговорността по член 202, параграф 3, първо тире от Митническия кодекс. В случая по главното производство обаче изглежда, че капитанът на кораба е следвал указанията на служителя, отговарящ за разглеждания превоз.

36. Освен това в случаите, когато служител участва в контрабандата на стоки, работодателят обикновено не става длъжник по член 202, параграф 3, първо тире от Митническия кодекс, освен ако не бъде установено, че контрабандата е извършена в полза на работодателя [18].

37. Накрая, ако се приеме, че Ultra-Brag е длъжник по митническото задължение в главното производство поради изложените в точка 33 по-горе съображения, според мен това не означава, че работодател следва автоматично да се счита за длъжник по член 202, параграф 3, първо тире от Митническия кодекс винаги когато негов служител е действал в изпълнение на възложените му от него задачи. Както отбелязва Комисията, ако при същото пътуване капитанът на MS Aargau, наред с трансформатора и намотките превозваше и собствено оборудване или други стоки, той пак щеше да се счита за действащ в изпълнение на възложени му от Ultra-Brag задачи, но дружеството щеше да избегне отговорността по член 202, параграф 3, първо тире от Митническия кодекс за плащането на всяко митническо задължение, възникнало във връзка с тези допълнителни стоки, тъй като по отношение на тях капитанът щеше да е действал извън рамките на възложените му задачи, следователно, не в полза на Ultra-Brag.

38. По изложените съображения предлагам на Съда да отговори на първия преюдициален въпрос на Finanzgericht Baden-Württemberg (Финансов съд Баден-Вюртемберг), както следва: член 202, параграф 3, първо тире от Митническия кодекс следва да се тълкува в смисъл, че юридическо лице става длъжник по митническото задължение на основание тази разпоредба, когато негов служител, който не е законният му представител, действайки в рамките на възложените му задачи и/или в рамките на правомощията си, е извършил неправомерното въвеждане на стоките на митническата територия на ЕС.

39. Предвид отговора на първия въпрос, не е необходимо да се отговаря на втория въпрос, който възниква само ако Ultra-Brag не може да се счита за длъжник по митническото задължение на основание член 202, параграф 3, първо тире от Митническия кодекс. За изчерпателност обаче все пак ще изложа становището си по повдигнатите с този втори въпрос проблеми.

18 — Решения от 4 март 2004 г., Viluckas and Jonusas (C-238/02 и C-246/02, EU:C:2004:126) и от 3 март 2005 г., Papismedov и др. (C-195/03, EU:C:2005:131).

B – *По втория преюдициален въпрос*

40. Вторият въпрос се отнася до тълкуването на термина „длъжник“ по смисъла на член 202, параграф 3, второ тире от Митническия кодекс. Квалифицирането като „длъжник“ въз основата на тази разпоредба зависи от две кумулативни условия. Първото условие, което е обективно, е участието в неправомерното въвеждане. Второто е субективно и изисква лицата да са участвали в известна степен съзнателно в действията по неправомерното въвеждане[19]. Запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали работодателят може да носи отговорност за „участието“ на служителя в неправомерното въвеждане на стоки и дали субективното условие по второто тире може да се прецени с оглед на този служител.

41. Обективният признак на „участието“ по член 202, параграф 3, второ тире от Митническия кодекс трябва да се тълкува широко. Достатъчно е лицето да е взело каквото и да било участие, дори и непряко, в неправомерното деяние[20]. Например един работодател може да стане длъжник по митническото задължение, ако неправомерното въвеждане е било извършено със средствата или персонала на неговото предприятие[21]. По отношение на отговорността на работодателя за „участието“ на служителя следва да се приложи същата логика като по първия въпрос. Следователно, ако служителят действа в рамките на възложените му задачи и/или в рамките на правомощията си, отговорност за поведението му носи работодателят.

42. Що се отнася до субективния признак, а именно че „участникът“ е знаел или според обстоятелствата е трябвало да знае, че въвеждането на стоките е неправомерно, ще отбележа следното.

43. Първо, ако се приеме, че знанието само на законните представители на дружеството може да ангажира отговорността му, би си стигнало, както посочих и в отговора на първия въпрос, до нежелателно ограничаване на броя на възможните длъжници (вж. в точка 30 по-горе). Предприятия с определен размер биха избегнали отговорността, като делегират на своите служители задълженията за извършване на превоза и за митническото освобождаване. Освен това, както изтъква Комисията, само в редки случаи законните представители на големите предприятия са запознати с даден конкретен транспорт.

44. В настоящия случай в акта за преюдициално запитване се посочва, че L е отговарял за превоза (вж. в точка 31 по-горе). Следователно неговото знание трябва да се вземе предвид при преценката дали е изпълнено субективното условие.

45. От акта за преюдициално запитване следва, че L е лицето, което е дало указания на капитана да отпътува с кораба, знаейки, че ако се спази това му указание, трансформаторът и съответните намотки ще бъдат въведени на митническата територия на ЕС, без да бъдат представени на компетентните германски митнически органи. От акта за преюдициално запитване е видно също, че швейцарските митнически органи са дали указания на L да уведоми компетентните германски митнически органи за планирания транспорт. Запитващата юрисдикция следва да провери дали това е достатъчно, за да бъде изпълнено второто условие в случая по главното производство. В тази връзка следва обаче да се отбележи, както посочва и Комисията, че изразът „според обстоятелствата е трябвало да зна[е]“ визира поведението на съобразителен и грижлив оператор[22], което означава, например, че работодател не може да избегне отговорност само защото отговарящият [за операцията] служител не е познавал в достатъчна степен законодателството, приложимо към митническата процедура, която трябва да се следва.

19 — Решение от 17 ноември 2011 г., Jestel (C-454/10, EU:C:2011:752, т. 15 и цитираната съдебна практика).

20 — Решение от 17 ноември 2011 г., Jestel (C-454/10, EU:C:2011:752, т. 16 и 17).

21 — Решение от 23 септември 2004 г., Spedition Ulustrans (C-414/02, EU:C:2004:551, т. 30).

22 — Решение от 17 ноември 2011 г., Jestel (C-454/10, EU:C:2011:752, т. 22).

46. С оглед на гореизложеното предлагам на Съда да отговори на втория въпрос, отправен от Finanzgericht Baden-Württemberg (Финансов съд Баден-Вюртемберг), по следния начин: член 202, параграф 3, второ тире от Митническия кодекс следва да се тълкува в смисъл, че юридическо лице става длъжник по митническо задължение на основание на тази разпоредба, когато негов служител, който не е законен представител, действайки в рамките на възложените му задачи и/или в рамките на правомощията си, е взел участие в неправомерно въвеждане на стоки на митническата територия на ЕС, при условие че работодателят е знаел или според обстоятелствата е трябвало да знае, че въвеждането е неправомерно, като преценката за това следва да се извърши по отношение на служителя, на когото е била възложена операцията.

Г – *По третия преюдициален въпрос*

47. Третият въпрос на запитващата юрисдикция възниква само в случай че на първия и втория въпрос е даден утвърдителен отговор, както предлагам. Запитващата юрисдикция иска указания относно тълкуването на член 212а от Митническия кодекс, който при определени условия допуска освобождаване от митнически задължения, възникнали по-специално по силата на член 202 от Митническия кодекс. Макар да счита, че в настоящия случай са изпълнени изискванията за освобождаване от митни сборове на въведени отново на митническата територия на ЕС стоки, както е предвидено по член 185, параграф 1 от Митническия кодекс (към който препраща член 212а от същия кодекс), запитващата юрисдикция изразява съмнения дали преценката относно второто условие, а именно че „поведението на заинтересуваното лице не предполага нито измамливи действия, нито видима небрежност“, трябва да се извършва единствено по отношение на законните представители на длъжника, или поведението на служителите му също трябва да се вземе предвид.

48. Първо, както изтъква Комисията, терминът „заинтересуваното лице“ (на немски „Beteiligten“) не трябва да се бърка с понятието „лицата, участвали“, установено в член 202, параграф 3, второ тире от Митническия кодекс. Макар терминът на немски език, използван в член 212а от Митническия кодекс, да може да породи подобно объркване, смисълът на много от текстовете на други езици е по-близък по този до немския израз „betroffene Person“, като например „the person concerned“ на английски език, „l'intéressé“ на френски език, „el interesado“ на испански език, „l'interessato“ на италиански език и „den berörda parten“ на шведски език.

49. Имайки предвид, че член 212а от Митническия кодекс допуска освобождаване от митни сборове, предвидените в тази връзка условия трябва да се тълкуват стриктно [23]. С оглед на това понятието „заинтересувано лице“ трябва да се разбира в широк смисъл и да обхваща не само поведението на лицата, които са взели пряко участие в неправомерното въвеждане на разглежданите стоки, но и това на всяко лице, за което може да се каже, че стои зад въпросното неправомерно въвеждане, при условие обаче, че за съответното поведение отговорност може да носи длъжникът [24].

23 — Вж. решение от 11 ноември 1999 г., Söhl & Söhlke (C-48/98, EU:C:1999:548, т. 52).

24 — Терминът „заинтересувано лице“ е използван и в други части на Митническия кодекс, а именно в член 239, параграф 1, който се отнася до възстановяване или опрощаване на вносни сборове. За целите на тази разпоредба заинтересувано лице означава „лицето или лицата [заплатило или длъжно да плати съответните мита] или техните пълномощници, както и всяко друго лице, което е взело участие в извършването на митническите формалности за съответните стоки или което е дало указанията, необходими за извършването на тези формалности“. Вж. член 899, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 253, 1993 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3).

50. В този контекст трябва да се отбележи, че Ultra-Brag може да се счита за действало с небрежност поради организационно нарушение, тоест че не е действало с дължимата грижа при делегиране на задачите или при упражняване на контрол над служителите. Запитващата юрисдикция следва да провери дали в спора по главното производство е налице такава небрежност.

51. Ако се върнем на въпроса на запитващата юрисдикция обаче, а именно дали за целите на установяване на видима небрежност [25] може да се приеме, че Ultra-Brag носи отговорност за поведението на служителите си, разгледаните от мен във връзка с първия и втория въпрос принципи на определяне дали работодателят носи отговорност за поведението и/или знанието на служител, са валидни и тук. Следователно, ако L е действал в рамките на възложените му задачи и/или в рамките на правомощията си, неговото поведение трябва да се вземе предвид при преценката дали е налице видима небрежност [26].

52. Запитващата юрисдикция следва да прецени дали поведението на L предполага видима небрежност. В това отношение Съдът е постановил, че е необходимо да се вземат предвид по-специално сложността на разпоредбите, неизпълнението на които води до пораждане на митническото задължение, както и професионалният опит и това дали търговецът е положил дължимата грижа [27].

53. С оглед на горното считам, че на третия поставен на Съда въпрос трябва да се отговори по следния начин: член 212a от Митническия кодекс следва да се тълкува в смисъл, че преценката дали поведението на (юридическо) „заинтересувано лице“ предполага измамливи действия или видима небрежност, следва да се извърши не само по отношение на самото дружество или на законните му представители, но също и по отношение на всеки служител, действащ в рамките на възложените му задачи и/или в рамките на правомощията си.

IV – **Заключение**

54. С оглед на гореизложеното предлагам на Съда да отговори на отправените от Finanzgericht Baden-Württemberg (Финансов съд Баден-Вюртемберг) преюдициални въпроси, както следва:

„Член 202, параграф 3, първо тире от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността, изменен, следва да се тълкува в смисъл, че юридическо лице става длъжник по митническото задължение по тази разпоредба, когато негов служител, който не е законният му представител, действайки в рамките на възложените му задачи и/или в рамките на правомощията си, е извършил неправомерно въвеждане на стоки в митническата територия на ЕС.

— Член 202, параграф 3, второ тире от Регламент № 2913/92 следва да се тълкува в смисъл, че юридическо лице става длъжник по митническо задължение по тази разпоредба, когато негов служител, който не е законен представител, действайки в рамките на възложените му задачи и/или в рамките на правомощията си, е взел участие в неправомерно въвеждане на стоки в митническата територия на ЕС, при условие че работодателят е знаел или според обстоятелствата е трябвало да знае, че въвеждането е неправомерно, като преценката за това следва да се извърши по отношение на служителя, на когото е била възложена операцията.

25 — Следва да отбележа, че актът за преюдициално запитване не съдържа индикации за наличието на измамливи действия в случая по главното производство.

26 — Същото важи и за капитана на MS Aargau, въпреки че в акта за преюдициално запитване няма информация той да е действал с небрежност.

27 — Решения от 11 ноември 1999 г., Söhl & Söhlke (C-48/98, EU:C:1999:548, т. 56) и от 25 юни 2015 г., DSV Road (C-187/14, EU:C:2015:421, т. 46).

— Член 212a от Регламент № 2913/92 следва да се тълкува в смисъл, че преценката дали поведението на (юридическо) „заинтересувано лице“ предполага измамливи действия или видима небрежност, следва да се извърши не само по отношение на самото дружество или на законните му представители, но също и по отношение на всеки служител, действащ в рамките на възложените му задачи и/или в рамките на правомощията си“.